

οικζκτάζε περιεργα έξω από τὸ παράθυρο. Ἐξαφνα δὲ σηκώθηκε καὶ βγήκε έξω χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα τίποτε.

Ἐίχε νυχτώσει πιά...

Ἐὸ Βάν Ἐλογγ συνέχισε :

Ἐναντίον τοῦ τέρατος αὐτοῦ πρόκειται νὰ παλαίσωμεν. Εἶναι δυστύχημα, φίλοι μου, ποὺ δὲν ἀνακαλύψωμεν ἐνωστέρα, ὅτι μερικὰ τῶν ζῴων τὸν κόμητος εἶχαν μεταφερθῆ εἰς τὸ παραπλευρῶς τοῦ φρενοκομείου παλαιὸν οἶκημα. Ἄν τὸ ξέραμε αὐτὸ θὰ τὸν ἐπάναμε τὸν κόμητα καὶ θὰ τὸν ἐξοντώνναμεν. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ἀτυχῆ Λουκία θὰ ἐσώζετο. Δυστυχῶς ἔτσι τὸ ἤθελαν ὁ Θεός, ἀλλὰ τώρα...

Ἐξαφνα κρότος τυροβολισμοῦ διέκοψε τὸν καθηγητὴν. Κάποιος ἐτυροβόλησεν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τοῦ εὐνοσκομῆθα. Ἡ σφαῖρα ἐπάσασε τὸ τζάμι, μῆλκε σὸ δωματίου καὶ σφηνώθηκε στὸν τοίχο.

Πεταχθῆκαμε ὅλοι ἐπάνω ἀνήσχα. Ὁ Ἀρθούρος ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ ἀνοῖξε τὸ τζάμι. Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή ἀκούστηκαν ἀπὸ κάτω ἡ φωνὴ τοῦ Κουίνου Μόρως.

— Σὰς ἔτρωμαξα ; Λυποῦμαι πολὺ. Τώρα θὰ ρθῶ νὰ σὰς πῶ τι συνέβη.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀνέβηκε πράγματι ἐπάνω καὶ μὰς ἔδωσεν ἐξηγήσεις :

— Σὰς ζητῶ συγχώμη γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ σὰς, κυρία Ἄρκερ. Ἐνῶ μιλῶσεν ὁ κ. Καθηγητὴς εἶδα νὰ φτερουγίζῃ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο μὰ νυχτερίδα, μὰ μεγάλη, ἀψίτικη νυχτερίδα καὶ ὑπομιάστηκα. Κατόπιν τῶν ὄσων διάβασα στὰ ἡμερολόγια σὰς δὲν ἔχω καμιά ἐμπιστοσύνη στὸ ἀρθεῖς αὐτὸ νυκτόβιον. Κατέβηκα λοιπὸν ἀμέσως κάτω καὶ τὴν εἶδα νὰ κἀθετα στὸ παραθυρόφυλλο καὶ νὰ κιντῆ πρὸς τὸ δωματίου. Αὐτὸ μοῦ ἔδωσεν ὑπονοίας, καὶ χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου κ' ἐτυροβόλησα. Δυστυχῶς δὲν τὴν ἐπέτυχα ; Φτεροῦγησε ἀμέσως καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Αὐτὸ εἶναι ὅλο...

— Εἰσθε βέβαιος πὸς δὲν τὴν ἐπέτυχατε ; ρώτησεν ὁ Βάν Ἐλογγ.

— Ἐτσι νομίζω...

Ὁ καθηγητὴς δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο σχετικῶς. Κούνησε μόνον τὸ κεφάλι του μὲ σημασία καὶ συνέχισε τὴν ὁμιλία του :

— Πρέπει, κύριοι, νὰ ἐξηγιώσωμεν πὸς διαμῆναι τὸ βδελυρῶν αὐτὸ τέρας. Γιὰ τὸ τὸ μάθημα αὐτὸ πρέπει νὰ ἀνακαλύψωμε πὸς ἔχει μεταφέρει τὰ ζῴων τὸν Πονηρὸς ὅπως εἶναι ὁ κόμητος θὰ τὰ ἐποποθέτησεν σὲ διάφορα μέρη, γιὰ ν' ἀλλάξῃ εὐκόλα καταφύγιο. Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ πρώτη μας δουλειά.

Κατόπιν ἐγύρισεν πρὸς τὴν Μίνα καὶ τῆς εἶπε :

— Πρὸς τὸ παρόν, κ. Μίνα, σεις δὲν πρέπει ν' ἀναμιχθῆτε στὰς ἐρεῦνας αὐτάς. Εἰσθε γυναῖκα καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεσθε σ' ἐκδιδυνο. Ἡσυχάσατε, ἀναπαυθεῖτε καὶ ἡμεῖς θὰ φροντίσωμε γιὰ ὅλα.

Ἐλαβε κατόπιν τὸν λόγον ὁ Κουίνου Μόρως καὶ εἶπε :

— Κύριοι, κἀθε ἐνέργεια ποὺ γίνεται ἀμέσως, χωρὶς ἀργοπορία, πετυχαίνει. Σὰς προτεῖνω λοιπὸν νὰ πάμε ἀτόπη καὶ νὰ ἐρευνήσωμε στὸ παλαιὸ, ἔρημικὸ κτίριο ποὺ βρίσκεται πλάι στὸ φρενοκομείο. Σ' αὐτὸ ὁ κόμητος ἔχει μεταφέρει μερικὰ τῶν ζῴων τῶν του καὶ τὸ ἐπισκέπτεται τακτικὰ. Εἶναι βέβαια νύχτα τώρα, καὶ τὴ νύχτα ὁ κόμητος ἀγύρναται καὶ ἔχει ὅλες του τὶς δυνάμεις, ἀλλὰ τί σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ πέτε ἀπορρασιμένους ἀνθρώπους...

Κανείς δὲν ἔφερε ἀντίρρηση στὴν τολημῆ πρότασι τοῦ Κουίνου Μόρως. Καὶ χωρὶς πολλὰς χρονοτριβὲς ἐχαίρετισαμε τὴν κ. Ἄρκερ, κ' ἐρύγαμε...

Δὲν ἔξω γιὰτι χτυποῦσε ἔτσι ἡ καρδιά μου στὸ δρόμο ὅταν πηγαίναμε... Αἰσθανόμενον πὸς κάποια νέα συμφορὰ μὰς ἀπέλοῦσε...

Ἡμερολόγιον τῆς κ. Μίνκας Ἄρκερ

Ἄργότερον.— Ἡ καρδιά μου σφίγγεται ὅταν σκέπτομαι πὸς ὁ Ἰανθάνα καὶ οἱ τόσο ἀγαπητοὶ μας φίλοι πηγαίνον τέτοια ὠρα στὸ σπλι αὐτοῦ τοῦ σατανά. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς προφυλάσῃ ! Μ' ἄφησαν μόνη μου, ἀλλὰ δὲν θὰ κοιμηθῶ. Θὰ προσευχηθῶ γι' αὐτοὺς στὸν Κύριο. Πὸς θὰ ἤθελα νὰ ἴμουν μαζὺ τους. Ἐτσι δὲν θ' ἀνησυχούσα καὶ πολὺ... (Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ **ΑΡΧΙΖΕΙ**

«ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ»

Τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως τοῦ **Καπετᾶν Βρυκόλακα**
Μπράμ Στόουκερ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ **ΑΡΧΙΖΕΙ**

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ... ΦΑΝΤΑΣΜΑ»!

Τοῦ περιφήμου Γάλλου συγγραφέως **Πῶλ Φεβᾶλ** (πατρός)

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ

[Αἰ εἰκόνες ἀπὸ τὸ σύγγραμμα τοῦ Ντέκερ]

Ὁ Ἀριστοτέλης βεβαιώνει ὅτι ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου, μορφεῖ εὐκόλα νὰ διαγνωσθῆ ὅταν τὰ χαρακτηριστικὰ του μοιάζον μὲ τ' ἀνάλογα χαρακτηριστικὰ διαφόρων ζῴων.

Τὸ τοιοῦτον δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς παραδοξολογία, καθ' ὅτι οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες βεβαιώνον τὸ ἴδιο. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας λοιπὸν, καὶ διὰ τὸ περιεργον τοῦ πράγματος ἀποσώμεν ἀπὸ τὸν περιφήμον βιβλίον τοῦ δόκτορος Ντέκερ, «Οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ ζῴα», τὰ κατωθὶ :

Ἡ Ἄλεπού

Οἱ ὁμοιάζοντες μὲ τὴν ἄλεπού εἶναι συνήθως χαρακτῆρος ὑπομονητικοῦ. Ἐπίσης φροντίζον ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν κομψότητά του. Ἐπὶ πλέον εἶνε ἐγωῖσται, τοὺς διακρίνει χαρακτηριστικὰ προσηκερὶς καὶ προσοχὴ ὡς καὶ μία

τάσις πρὸς κολακειαν καὶ ὑπολυσ χαρακτῆρ.

Ὁ Πάνθηρ καὶ ἡ Τίγρις

Αὐτὴ ἡ ὁμοιότης, προπάντων ἄμα συμπληρώνεται καὶ μὲ βλάβημα ἀνάλογο, φανερώνει ἕνα ἀνθρώπο μάλθακο, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐρεθῆστο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε καθόλου εὐκρινῆς καὶ σὲ κάθε του πράξι ἐνεργεῖ ὀπισθοβούλος.

Ὁ Παπαγάλος

Οἱ ἀνθρώποι ποὺ ἡ μῦτη τους μοιάζει σάν τοῦ παπαγάλου ἀρέσκονται στὴ πολυλογία, χωρὶς καὶ νὰ δύνουν μεγάλη προσοχὴ στὰ λόγια τους. Δὲν ἀγαποῦν τὰς διανοητικὰς τέψεις, εἶνε πολὺ κοῦφου καὶ λίγο ψευτεῖς, μὰ χωρὶς νὰ βλάπτου.

Ὁ Πιθήκος

Ἐξείνουν ποῖτὰ χαρακτηριστικὰ τους μοιάζον μὲ τῶν πιθήκων εἶνε, ὅπως καὶ οἱ πιθήκοι, θερμοὶ καὶ φιλήδονοι. Εἶνε ἐπίσης ὑπολοῖ, κόλακες, μυροψύχοι, πονηροὶ καὶ μέθυστοι.

Τὸ Κριάρι

Συναντᾶμε συχνὰ ἀνθρώπους μὲ μεγάλα μάτια καὶ μὲ στόμ κ πολὺ ἀνοιγμένο στὰ πλάγια, οἱ ὁποῖοι θυμίζον τὸ κριάρι.

Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι σπανίως εἶνε ἐξυπνοὶ, μὰ εἶνε καλοὶ καὶ ἀπλοὶ στὸ χαρακτῆρα τους.

Εἶνε πολὺ γλυκεῖς καὶ πρόθυμοι νὰ ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἄλλους, μὰ καὶ ἐπίμονοι μέχρις ἀνοησίας.

Μιμῶνται τοὺς ἄλλους, γιὰτι ἡ ἔλλειψις πνεύματος καὶ ὁ μαλακὸς χαρακτῆρας τους τοὺς κάνει νὰ μὴν ἔχουν πρωτοβουλία.

Τὸ Κοράκι

Οἱ ἔχοντες μορφήν ἀρρακτικοῦ ὀρνέου, μορφήν ὁμοιάζουσαν μὲ κόρακα, ρέπου πρὸς τὴν ἀρρακτὴν. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, εἶνε αὐθάδεις ἀλλὰ καὶ ὑπομονητικοὶ. Ἐξέρου νὰ βγαίνου ἀπὸ κάθε δύσκολη θέσι καὶ σπανίως ἐπιστρέφου ἐκεῖν ποὺ κάνουν δικὸ τους.

(Μετάρραξις)